

המערכת

הרבי התעכב על דברי חז"ל אודות עשרה בטבת בו "סמך מלך בבל על ירושלים" – והלא מילים אלה מתארות את תחילתו של המצור, ומדוע משתמשים בלשון חיובית המורה על סמיכה ועזר?! ואז זעק הרבי מנהמת לבו: "ווי קאן א גוי מאכן א מצור אויף ירושלים?!... [=איך יתכן שגוי יטיל מצור על ירושלים]

רק כר!

המהלך – "סמך" . על ירושלים, לעזור ולסייע ולהרים קרן עמו, אף אם בגלוי נראה הדבר כמצור.

את שאר הדברים אפשר ורצוי לראות באריכות בשיחות-הקודש המוגהות והבלתי-מוגהות מאותה תקופה, וללמוד כיצד לדבר, ובעיקר, כיצד אסור לדבר בשום אופן.

רק כך יש לבוא לעם ישראל. רק עם מסר של עידוד ותקוה, של בטחון ואמונה, שמחה וגאולה. לא משום שעוצמים עיניים מול המציאות, אלא משום שלדיבור יש כח ומשמעות משלו, והוא יכול לקבוע את המציאות ולא רק לתאר אותה. דיבור בסגנון חיובי בנוסף להיותו נחמה ומזורז, לנפש, יוצר אוירה חיובית ממשית בשטח.

אפשר לראות את זה גם מהכיוון ההפכי: לא אחת הדגיש הרבי את הסכנה שבעצם הדיבורים על החזרת שטחים. מכיוון שדיבור הוא לא רק רעיונות ותיאוריה, דיבור יוצר מציאות, ודיבורים על נסיגה נותנים פתח ללחצים ואיתות לטרוריסטים (היל"ת), מישהו אחד מדבר והשני עושה.

ומרובה מדה טובה. דיבור על גאולה וישועה, חזרת נבואות הגאולה מתנש"א-ב בכל הזדמנות אפשרית – כמובן ביחד עם מחאה מתאימה ובקול גדול על הפקרת בטחון יהודי אה"ק – איננה רק תקוות לעתיד טוב יותר, זה הופך את העתיד להוה, זה מחדיר בכוח את האליף לתוך מציאות הגולה ומשנה אותה לגאולה.

בשעה זו יותר מתמיד, צריך לשמר את הסגנון הייחודי, עליו הונחנו והופקדנו. רק כך נתבטא, רק כך נבוא אל העם. ונסיים בדברי הרבי בסיום אותה שיחה בעשרה בטבת, אודות כל אלה שמסרו נפשם על קידוש ה':

"... והקב"ה נוקם את נקמתם בדרכי חסד ושלוש, בלי שזה יפגע באף יהודי, ואפילו באינו יהודי מאלו שסייעו ומסייעים לבני ישראל. ועוד והוא העיקר, שזוכים לכל זה תיכף ומיד ממש".

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

שוב החל השבוע באירוע של קידוש ה', בהירצחם של בני הזוג כהנא באה"ק. עוד אירוע בשרשרת הדמים שלא פסקה מתחילת השנה. עוד רצח מזעזע, שעוד יותר מזעזעת קהות-החושים בו הוא נתפס. עוד סימן עצוב וקודר של "עקבתא דמשיחא". והכתובת הייתה על כל קיר ותחת כל עץ רענן, ומאום לא נעשה, ושום יוזמה לא ננקטה, ובחידלון מרגיז אתה שומע שוב ושוב על "עוד לילה של חילופי של אש". שיגרת מלחמה, שקומץ משוגעים שהשתלט על חיינו קורא לה "תהליך שלום".

אולם, גם בשעות נוגות אלה, צריך לזכור ולהזכיר, ולומר זאת בקול רם ובטוח יותר, כי לא אנשי הנבואות השחורות אנחנו. וגם אם המצב נראה גרוע מתמיד, והעתיד מעורפל מאי-פעם – יש לנו סגנון שונה לחלוטין ותחזיות אחרות בתכלית.

לפני עשר שנים בדיוק, בשנת תנש"א, כאשר לפני מלחמת המפרץ פתח מי שפתח את פיו לשטן בתחזיות על אסון קרב ובא – הקדיש הרבי את שיחת עשרה בטבת וההתוודעויות שלאחריה, לשלילה מוחלטת, נחרצת ותקיפה עד מאוד של סגנון ההפחדות והאימים, הקללות והתוכחות. בביטויים חריגים ביותר הוקיע הרבי את הנסיון לפשפש בחסרונות עם ישראל, ולתלות בכך צרות ופרעות. דברים אלה הם היפך האמת, היפך כבודו של הקב"ה והיפך כבודן של ישראל, קבע הרבי.

במיוחד זכורה ההתבטאות בשיחת עשרה בטבת, בקשר לדברי חז"ל אודות מהותו של היום "סמך מלך בבל על ירושלים" – והלא מילים אלה מתארות את תחילתו של המצור, ומדוע משתמשים בלשון חיובית "סמך מלך בבל", המורה על סמיכה ועזר?! ואז זעק הרבי מנהמת לבו: "ווי קאן א גוי מאכן א מצור אויף ירושלים?!... [=איך יתכן שגוי יטיל מצור על ירושלים]; כאשר המילה "גוי" הותזה בכזה תיעוב וזלזול ושאת נפש, כאילו מדובר על אין ואפס וכלום, דבר שלא יכול להיות לו שום כח ממשי בעולם, ומופרך לחלוטין לייחס לו כל פעולה עצמאית. הגוי הוא רק גרזן ביד החוצב, ול"חוצב" יש אכן כוונה אחרת בכל